

Zaak 2020-195

Datum uitspraak: 9 december 2020

Uitspraak van het College van beroep voor de examens inzake het geding tussen:

appellant,

en

de Commissie voor de examens van de Open Universiteit casu quo de examiner van de cursus Bestuursrecht II (RB2102), gevestigd te Heerlen, verweerders.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij brief d.d. 12 september 2020 is namens de Commissie voor de examens aan appellant medegedeeld dat hij op grond van het door hem behaalde resultaat (6) op 26 augustus voor het tentamen van de cursus Bestuursrecht II (RB2102) in voldoende mate heeft voldaan aan de eisen die aan het desbetreffende tentamen worden gesteld.
2. Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld per e-mail d.d. 3 oktober 2020.
3. Verweerders en appellant zijn niet gekomen tot een minnelijke schikking. Appellant heeft per e-mail d.d. 25 oktober 2020 aangegeven zijn beroep te willen doorzetten.
4. Verweerders hebben een verweerschrift met de daarbij behorende bijlagen overgelegd.
5. Het College heeft het beroep van appellant behandeld in een openbare zitting op 9 december 2020 te Heerlen. Het College heeft geconstateerd dat er ruime overlap bestaat tussen het beroepschrift van appellant en appellant 2. Appellanten hebben reeds kenbaar gemaakt elkaars zitting te willen bijwonen. Het College heeft daartoe ter zitting voorgesteld om de beroepszaken van appellanten gelijktijdig te behandelen. Partijen hebben hiermee ingestemd, zodat de behandeling van beide zaken gelijktijdig heeft plaatsgevonden.
6. Gezien de huidige omstandigheden (COVID-19) heeft het College de zitting op alternatieve wijze laten plaatsvinden. Partijen is de mogelijkheid geboden om virtueel deel te nemen aan de hoorzitting. Appellant heeft virtueel deelgenomen aan de hoorzitting. Namens verweerders hebben mevrouw mr. M.F.R.H. Ruijschop, ambtelijk secretaris Commissie voor de examens en mevrouw mr. dr. C.L.G.F.H. Albers, examiner van de onderhavige cursus alsmede mevrouw mr. B. Aarrass plaatsvervangend examiner van de onderhavige cursus, virtueel deelgenomen aan de zitting.

7. MOTIVERING

1. Uit het verhandelde ter zitting en uit hetgeen door partijen in de overgelegde stukken naar voren is gebracht, is voor het College het volgende komen vast te staan.
2. Het beroep richt zich tegen de uitslag van het door appellant afgelegde tentamen van de cursus Bestuursrecht II (RB2102), in het bijzonder tegen de vragen 6, 9, 10, 18 en 21.
3. Met betrekking tot vraag 6 heeft appellant betoogd dat hij van mening is dat de definitie van artikel 1:3 lid Awb eveneens van toepassing is nu hij van mening is dat niet ondubbelzinnig uit de casus valt af te leiden dat er niet tijdig besloten wordt. Appellant is van mening dat de vraag onduidelijk is en dat er

daarom meerdere antwoorden goed zijn. Appellant verzoekt het door hem gekozen antwoord eveneens goed te rekenen.

Met betrekking tot vraag 9 voert appellant aan dat het betrekken van nieuwe gegevens tot de mogelijkheid behoort, waardoor hij van mening is dat antwoord c (ook) juist is. Appellant betoogt dat het juiste antwoord (antwoord d) onder verwijzing naar pagina 238 van tekstboek 2 onjuist is. Appellant is van mening dat de antwoordmogelijkheden op deze tentamenvraag onduidelijk zijn geformuleerd, waardoor meerdere antwoorden goed zijn.

Met betrekking tot vraag 10 betoogt appellant dat dat de juistheid van het vermeende antwoord op deze onduidelijke tentamenvraag niet ondubbelzinnig en overduidelijk aangenomen kan worden. Appellant is van mening dat hij een sluitende argumentatie heeft geleverd dat ook aan de voorwaarde van 'feitelijk belang' is voldaan waardoor het door hem gegeven antwoord (ook) juist is.

Met betrekking tot vraag 18 voert appellant onder verwijzing naar pagina 342 van tekstboek 2 aan, dat het bestuur een zekere discretionaire bevoegdheid heeft bij het verlenen van een omgevingsvergunning. Appellant is het niet eens met het verweer van de examinerator dat er van discretionaire bevoegdheid geen sprake is. Het ligt niet voor de hand dat de hoger beroepsrechter zomaar de opdracht kan geven een omgevingsvergunning te verlenen, noch is dit toegestaan - aldus appellant. Appellant betoogt dat de tentamenvraag onduidelijk is.

Met betrekking tot vraag 21 betoogt appellant dat onder verwijzing naar pagina 372 van testboek 2 niet valt in te zien waarom het juiste antwoord (antwoord d) meer juist zou zijn dan het door appellant gekozen antwoord (antwoord b). Appellant betoogt dat uit het tekstboek niet ondubbelzinnig blijkt dat de Afdeling bestuursrechtspraak de controlefunctie de belangrijkste functie vindt en/of deze belangrijker vindt dan de rechtseenheid functie.

4. De examinerator heeft in haar verweerschrift in algemene zin opgemerkt dat het slagingspercentage bij dit tentamen wat lager lag dan normaal (41%). Op basis hiervan heeft er een overleg plaatsgevonden met een toetsdeskundige en is het tentamen nogmaals nauwkeurig doorlopen. Hier werd geconcludeerd dat de gestelde vragen allen behoren tot de kern van de stof en dat er geen fouten werden gemaakt in het antwoordmodel in die zin dat het verkeerde antwoord als juist is aangemerkt. Het tentamen weerspiegelt het niveau van de studiestof en het tentamen was niet moeilijker dan het tentamen van 18 mei 2020 en eerder afgenomen tentamens met open vragen. Er heeft overleg plaatsgevonden tussen de examinerator en de opleidingsdirecteur, waarbij is besloten het tentamen ongewijzigd vast te stellen. Op deze wijze wordt zorg gedragen voor het waarborgen van de waarde van de getuigschriften.
Ter zitting heeft de examinerator toegelicht dat in het tentamen een paar moeilijke vragen werden opgenomen, wat niet ongebruikelijk is om de excellente studenten eruit te halen.
5. Met betrekking tot vraag 6 betoogt de examinerator in haar schriftelijk verweer alsook ter zitting dat het standpunt van appellant onjuist is. Onder verwijzing naar handboek deel 2, nr. 817 en handboek deel 1, nr. 172 betoogt de examinerator dat het niet in behandeling nemen van een aanvraag om een beschikking te nemen géén beschikking is. De examinerator betoogt dat de formulering dan wel vraagstelling gangbaar is. Appellant heeft de studiestof onjuist geïnterpreteerd aldus de examinerator. De examinerator licht toe dat dit ook op deze wijze in andere cursussen wordt gedoctrineerd. De examinerator licht toe dat 65,5% van de studenten het juiste antwoord alternatief heeft gekozen.
Met betrekking tot vraag 9 betoogt de examinerator in haar schriftelijk verweer alsook ter zitting waarom de nieuwe gegevens – gelet op de aard van het besluit – niet bij het besluit op bezwaar betrokken kunnen worden. De examinerator betoogt dat antwoord d het enige juiste antwoord is. De examinerator licht voorts toe dat appellant ten onrechte een ander leerstuk bij deze vraag betreft, hetgeen aldus examinerator getuigt van onvoldoende inzicht in de samenhang en het verschil tussen bepaalde bestuursrechtelijke leerstukken.
Met betrekking tot vraag 10 betoogt de examinerator dat in de casus de stichting geen belanghebbende is, onder verwijzing naar artikel 1:2 lid 3 van de Awb. De examinerator licht voorts toe dat de ontheffing het in casu enkel mogelijk maakt met bepaalde voertuigen gebruik te maken van het voor verkeer gesloten verklaarde wegen; dat deze ontheffing wordt gebruikt door jagers speelt geen rol in de belangenafweging. Dat appellant twijfelt aan het oordeel dat de stichting geen belanghebbende is (gelet op de doelstelling), gelet op de eisen van belanghebbendheid uit artikel 1:2 derde lid van de Awb, wordt volgens de examinerator ontkracht in het antwoordmodel waarbij zij tevens wijst op standaarduitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.
Met betrekking tot vraag 18 betoogt de examinerator in haar schriftelijk verweer alsook ter zitting dat de rechter in casu aangeeft dat de weigering onrechtmatig is. De examinerator concludeert dat slechts de toekenning van de vergunning nog rest (en rechtmatig is), waarbij er geen sprake is van discretie.

De examinator verwijst daarbij naar p. 342 van het tekstboek.

Met betrekking tot vraag 21 betoogt de examinator in haar schriftelijk verweer alsook ter zitting onder verwijzing naar pagina 372, deel 2 van het studieboek dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de controlefunctie de belangrijkste functie van het hoger beroep acht. Dat appellant hier verwijst naar andere passages in het studieboek is daarbij niet relevant daar hier ingegaan wordt op andere functies. De examinator betoogt voorts dat de vraag beantwoord moet worden, op basis van de vraagstelling.

6. Vooropgesteld dient te worden dat de taken en bevoegdheden van het College niet strekken tot het opnieuw beoordelen van enig examenonderdeel. Het College toetst of de beoordeling voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd. Voorts geldt dat de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Dit brengt mee dat, naast de hierboven aangegeven toetsing, de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht.
7. Het College is, toetsend binnen de hierboven aangegeven grenzen, op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting en op grond van de door verweerders verstrekte onderbouwing, van oordeel dat de beoordeling in rechte stand kan houden.
8. Met betrekking tot vraag 6 kan de examinator gevolgd worden in haar verweer dat antwoord a het (enige) juiste antwoord is. Het College overweegt dat de examinator op grond van het door haar genoemde studiemateriaal heeft kunnen betogen dat het desbetreffende leerstuk op de door haar geschetste wijze wordt gedoceerd binnen de diverse cursussen, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat 65,5% van de studenten is gekomen tot het beoogde juiste antwoord. Gelet op hetgeen is gedoceerd, ziet het College geen aanleiding om aan te nemen dat het door appellant gegeven antwoord in het verband van dit tentamen (ook) juist gerekend dient te worden.
Met betrekking tot vraag 9 overweegt het College dat de examinator gevolgd kan worden in haar verweer dat appellant ten onrechte een ander leerstuk bij de vraagstelling betreft en daarom niet tot het juiste antwoord komt.
Met betrekking tot vraag 10 overweegt het College dat een subjectieve lezing van de casus, zoals door appellant is opgevat, mogelijk is waardoor appellant gevolgd kan worden in diens betoog dat op basis van de casus kan worden geconcludeerd dat de stichting wel belanghebbende is. Op basis van deze overweging zou één extra punt kunnen worden toegekend. Toch leidt dit niet tot een gegrond beroep. Dat is omdat, zoals uit de overige overwegingen in deze uitspraak blijkt, het College de beoordeling van de overige vragen niet kennelijk onredelijk acht en omdat de toekenning van één extra punt, appellant op een totaal van 22 punten brengt hetgeen nog steeds resulteert in het cijfer 6.
Met betrekking tot vraag 18 overweegt het College dat appellant de vraag dient te beantwoorden op basis van het aangereikte studiemateriaal, de vraagstelling en de diverse antwoordopties. Het College overweegt dat de examinator gevolgd kan worden in haar verweer dat het antwoord conform het antwoordmodel het enig juiste antwoord betreft. De opvatting van appellant betreft met name (mede op basis van diens werkervaring) de toepassing van de praktijk, hetgeen voor de beoordeling van het tentamen niet doorslaggevend is. Het College acht het standpunt van de examinator niet onredelijk.
Met betrekking tot vraag 21 overweegt het College dat de examinator gevolgd kan worden in haar verweer dat het antwoord zoals dat wordt geformuleerd in het antwoordmodel, mede gelet op de passage uit het studiemateriaal, het (enige) juiste antwoord is. Het College overweegt dat zij de beoordeling van deze vraag niet onredelijk acht.
9. Appellant heeft zich ter zitting ook uitgelaten over de wijze waarop hij het contact met de examinator in het kader van de beroepsprocedure heeft ervaren. Appellant heeft het College laten weten dat hij de (schriftelijke) reacties van de examinator en als grievend en op de persoon gericht heeft ervaren. Appellant is zich ervan bewust dat dit geen onderdeel betreft van de beroepsprocedure maar wenst het College desalniettemin toch te informeren.
10. Na inhoudelijke behandeling van het beroepschrift, concludeert het College dat dit buiten de beoordelingsruimte van het College valt. Het College ziet overigens geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de bejegening dermate is geweest dat de minnelijke schikking niet op een behoorlijke manier heeft plaatsgevonden.
11. Het voorgaande mede in aanmerking genomen, acht het College, in het kader van de terughoudende toets die hem toekomt en nu niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andere oordeel zouden kunnen leiden, tot de volgende beslissing.
12. Het bovenstaande leidt dan ook tot de conclusie dat het beroep ongegrond is.

III. BESLISSING

Gelet op artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist het College als volgt.

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. Th.M. Schelfhout, voorzitter en dr. O. Firssova MSc en mr. H.J.M. van Lierop, leden, in tegenwoordigheid van S.E.M. van der Westen LLB, secretaris, op 9 december 2020.

w.g. de secretaris,

w.g. de voorzitter,

S.E.M. van der Westen LLB

mr. Th. M. Schelfhout

voor eensluidend afschrift,

S.E.M. van der Westen LLB

Tegen een besluit van het College van beroep voor de examens kan door een betrokkene binnen zes weken na verzending van dat besluit beroep worden ingesteld bij het College van Beroep voor het hoger onderwijs (artikel 7.66 WHW), Postbus 16137, 2500 BC Den Haag